

L'AIGUA: RECURS ESCÀS I INDISPENSABLE

L'any 2003 ha estat proclamat Any Internacional de l'Aigua, amb la intenció de centrar l'atenció de la societat cap aquest recurs indispensable per a la vida, però que massa sovint és tractat amb negligència per l'home modern.

Si l'aigua, en expressió tradicional, és un element preciós, més ho és a les nostres contrades mediterrànies, amb precipitacions més aviat escasses i amb períodes de sequera que a vegades s'allarguen uns quants anys.

Les generoses pluges de l'any passat, revalidades els darrers mesos, han interromput un d'aquests períodes de sequera. Durant els darrers anys hem viscut amb preocupació creixent una mancança de pluges molt persistent, que ha anat acompanyada de temperatures mitjanes molt altes i d'episodis de sequedat ambiental. Aquests fets, per a situar-nos en el terreny dels temes que centren l'atenció de l'Aulet, han estat causa indirecta dels incendis forestals que hem patit els darrers deu anys.

Els focs han estat una de les conseqüències nefastes per als nostres boscos d'aquest comportament climàtic, però no pas l'única, car qualsevol observador amatent ha pogut veure com la manca d'aigua afectava la forest, amb molts arbres morts o perjudicats seriosament. D'altra banda, l'increment de la superfície boscosa reté l'aigua i contribueix a assecar rieres i fonts.

L'estroncament de moltes fonts centenàries i les rieres eixutes la major part de l'any completen un quadre que no s'explica del tot si no es té en compte l'activitat humana. Efectivament, d'una cultura d'economia de l'aigua totalment congruent amb els condicionants de la nostra àrea geogràfica, hem passat a una actitud que no té en compte que es tracta d'un recurs limitat. Els hàbits moderns exercits sense mesura converteixen el consum en malbaratament, el qual provoca la contaminació dels cursos d'aigua, o la seva desnaturalització per canalitzacions i altres intervencions barroeres. La proliferació de pous i mines i la capacitat extractora que permeten els mitjans moderns han acabat per sobreplotar uns aquífers ja prou eixuts.

Cal, ens sembla, recuperar l'esperit d'aquesta cultura ancestral de l'aigua. Una cultura que ens ha deixat mostres admirables de l'enginy humà en sèquies, cisternes, mines i fonts, i que ha sabut integrar-se harmoniosament en el paisatge. Una cultura, al capdavall, basade en l'estalvi i ús eficient dels recursos escassos.